

Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.III.183/2023/5.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2023. május 25. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2023. február 13. napján kihirdetett 25.B.169/2022/30. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú határozat ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Debreceni Törvényszék mint elsőfokú bíróság bűnösnek mondta ki vádlottat testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], ezért őt 2 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság lekorábbi időpontjáról, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, valamint az ügyben felmerült bűnügyi költség megfizetéséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetéskor a vádlott és védője enyhítésért, míg az ügyészség – három munkanap gondolkodási idő alatt – a vádlott terhére, súlyosítás végett, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása iránt jelentett be fellebbezést.

[3] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.103/2023/2. számú átiratában az ügyészi jogorvoslatot fenntartotta és annak iránya szerint indítványozta a Debreceni Törvényszék ítéletének megváltoztatását tanácsülésen eljárva.

[4] A vádlott és védője észrevételt nem tett.

[5] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet elleni fellebbezéseket a büntető eljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 598. § (2) bekezdése alapján tanácsülésen bírálta el figyelemmel arra, hogy a bejelentett fellebbezések kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontján alapulnak, és nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését sem az ügyészség, sem a vádlott vagy védője nem indítványozta.

[6] A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

[7] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a korlátozott felülbírálatra figyelemmel a Be. 590. § (3), (5) és (7) bekezdéseiben foglaltak szerint bírálta felül.

[8] Mindez azt jelenti, hogy az ügyészség, valamint a vádlott és védője jogorvoslatot kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentett be (mértékes fellebbezés), ezért a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését bírálta felül a Be. 590. § (3) bekezdésének megfelelően. A Be. 590. § (5) bekezdésének szabályai azonban a felülbírálatot kiterjesztik az úgynevezett szankciós fellebbezésnél is az eljárási szabályok betartására, az abszolút hatályon kívül helyezési okok esetleges fennállására, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésekre abban az esetben, ha a vádlottat fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, valamint a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezésekre is [Be. 590. § (5) bekezdés a)-c) pont]. Értelmszerűen, szankciós fellebbezésnél a büntetés kiszabása a fellebbezés oka, és a cél a büntetésre vonatkozó rendelkezés megváltoztatása, ezért a Be. 590. § (5) bekezdés d) pontjában foglaltak jelen esetben a Be. 590. § (3) bekezdésében írtaknak feleltethetőek meg.

[9] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a korlátozott felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, figyelemmel arra, hogy a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentették be. Mértékes fellebbezésnél az elsőfokon megállapított tényállás rögzül, azaz a tényálláshoz kötöttség teljes.

[10] Az ítéltábla a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárást perrendszerűen folytatta le. Nem vétett ún. abszolút, az elsőfokú bíróság ítéletének szükségszerűen a hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést [Be. 607. § (1) bekezdés, Be. 608. § (1) bekezdés]. Nem észlelt az ítéltábla az előzőekben fel nem sorolt olyan eljárási szabálysértést sem, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére vagy a büntetés kiszabására kiható súlyos, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező ún. relatív eljárási hibát [Be. 590. § (5a) bekezdés].

[11] Az ítéltábla megállapította, hogy az irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére vonatkozó következtetés törvényes és a vádlott cselekményének jogi minősítése is kifogástalan [Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja].

[12] A törvényszék – a Be. 562. § (4) bekezdése szerinti szükséges körben – helytálló indokolást adott a Be. 561. § (3) bekezdés a)-c) és e) pontjaiban foglaltak körében, azonban a jogi minősítést érintően utalni szükséges a Kúriának az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. BJE határozatában foglalt iránymutatására is. A vádlott szándéka a sértett bántalmazásakor testi sértés okozására irányult, az életveszélyes sérülés okozásának lehetősége a megtámadott testtájékra, a vádlott erőfölényére és a sértett igen erős ittassága folytán hiányzó védekező képességére figyelemmel – a vádlott szintén ittas állapota ellenére – egyértelműen felismerhető volt, és ebbe belenyugodva cselekedett.

[13] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket nagyrészt feltárta, azonban az időmúlásra történő utalás nem vehető figyelembe enyhítő körülményként, hiszen a cselekmény elkövetési ideje és az elsőfokú ítélet meghozatala között bő egy év telt csak el. Ugyanakkor enyhítő körülmény a szándék eshetőleg volt, míg súlyosító körülményként értékelendő a sértett védekezésre képtelen állapota és az, hogy a bántalmazás következtében közvetlen életveszélyes állapotba került.

[14] Egyetértett az ítéltábla a fellebbviteli főügyesség azon észrevételével, ami szerint nem enyhítő körülmény az, hogy nem indult időközben újabb büntetőeljárás a terhelt ellen, azonban ilyenre történő hivatkozást az elsőfokú bíróság indokolása sem tartalmazott.

[15] A törvényszék által kiszabott büntetés törvényes, egyben szükséges a büntetésnek a Btk. 79. §-ában foglalt céljainak eléréséhez. A bűnösségi körülményeket egymással egybevetve összefüggésükben kell értékelni, és nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál [Kúria 56. BK. vélemény I. (7) bekezdés]. A vádlottal szemben alkalmazott – törvényi minimumban meghatározott – szabadságvesztés büntetés kétségtelenül méltányos, de elégséges szankció.

[16] A Btk. 80. § (2) bekezdése nem érinti a Btk. 80. § (1) bekezdésének rendelkezését, vagyis a bíróságnak a büntetést a törvényben írt kereteken belül, az egyéniesítés követelményét alapul véve kell kiszabni tetterányosan, a középértéktől eltérő büntetés kiszabását akkor kell megindokolni, amennyiben az eltérés jelentős (BH2001. 354.). Jelen esetben a törvényszék az irányadó középértéktől a vádlott javára jelentősen eltért, azonban ennek indokait az ítélet indokolása tartalmazza. A Btk. 80. § (2) bekezdése a büntetőjogi szankciórendszer egyetlen elemére, a szabadságvesztésre, ezen belül is kizárólag a határozott ideig tartó szabadságvesztésre vonatkozik, és az adott büntetési nem konkrét mértékének megállapításához ír elő a jogalkalmazó számára kötelező jelleggel egy figyelembe veendő szempontot. Ebből már önmagában is az következik, hogy a hivatkozott rendelkezés nem érinti az általános bünteteskiszabási elveket és nem zárja ki azt, hogy a bíróság az irányadó egyedi ügyben felderített különös körülményeket a törvénynek és a bírói gyakorlatnak megfelelően belátása szerint értékelje, mérlegelje [13/2002. (II.20.) AB határozat III.1.3.].

[17] A törvényszék törvényesen döntött az egyszerűsített felülvizsgálatra tartozó kérdésekben is, így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapításáról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, a beszámításról, a lefoglalás megszüntetéséről, valamint a bűnjelek kiadásáról és a bűnügyi költségről.

[18] A Be. 451. § (2) bekezdésének c) pontja szerint a határozat bevezető része tartalmazza, ha a bíróság a határozatot tárgyaláson hozta meg, a bírósági eljárás helyét, a bírósági eljárás formáját, és azt, hogy az eljárás nyilvános volt-e. A Be. 561. § (1) bekezdése folytán az ügydöntő határozat bevezető részében kell feltüntetni a tárgyalási napok megjelölését is. Mindebből az a következtetés vonható le, hogy a nyilvános tárgyalás esetén a folytatatlanságra utalás feltüntetése kerülendő, hiszen az a törvény szövegéből nem vezethető le, a tárgyalás egységes egésznek tekintendő megnyitása és berekesztése között.

[19] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokainál fogva a Be. 605. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

Debrecen, 2023. május 25.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke

Dr. Horváth Péter s.k. előadó bíró

Dr. Répássyné Dr. Német Laura s.k. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 25.B.169/2022/30. számú ítélete a másodfokú határozat által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2023. május 25.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke